

**Και δσοι τήν αγάπησιν
Έτρελλαθ'ήκαν δλοι !**

‘Αλλ’ ή χαρά του Τριανταφύλλου δέν εκράτησε πολύ. Στο φύλλο της 4ης Μαΐου 1889 έδημοσίευσε τήν ακόλουθη θλιβερή ‘Δήλωσις’.

‘Επειδή από τινος έπαθε σπουδαίως ή θγεία μου, αναγκάζομαι κατ’ έντολήν τών Ιατρών νά διακόψω επί τина χρόνον τήν ένδοσιν του ‘Ραμπκαγιά’, όπως τυχώ τής δεούσης Θεραπείας.

Κλεάνθης Ν. Τριαντάφυλλος

Σέ λίγες μέρες ή άρρώστεια δυνάμωσε. ‘Ο δυστυχής ποιητής, πεσμένος προθύμια στο στρώμα του, έκλαιγε, κ’ έλεγε μέσα στους λυγμούς που τόν συνεκλόνιζαν :

— ‘Αχ, τί έπαθα ; Τί έπαθα !... ‘Εσβουσα, χάθηκα ! Δέν μπορώ νά γράφω μιά λέξη, ένα στίχο !... Πάει ! Πάει !... ‘Εχασα τό μυαλό μου, θά χάσω τό ψωμί μου ! ‘Αχ, καίμεινε Κλεάνθη, τί σου μέλλε !... Κ’ έκλαιγε όλοένα μέ σπαραγμό...

Τό πρωί της 25 Μαΐου 1889, ο Τριαντάφυλλος, έκανε τό ταχυκό λουτρό του, έπειτα τό συνηθισμένο περιπάτο του ώς τό Β’ Νεκροταφείο, καί όταν έγγύσιος, εκλείστικρε στο δωμάτιό του κ’ έγραψε τήν ακόλουθη έπιστολή στον άδελφό του :

‘Αδελφέ Γιώργη,

Αυτήν τήν ζωήν δέν τήν ύποφέρω πλέον καί αυτοκτονώ. Μέσα εις τόν μικρόν σάκκον του ταξιδιού, εις τήν δουλάνα, θά εύρω καί χρήματά μου περί τά 360 φράγκα, καθώς καί τό ρολόγι μου μέ τήν άλυσίδα μου. Τό τουρκέκι δέν ένπολήθη. ‘Από τόν Σαράντην Οικονόμου παίρνεις 100 δρχ. τό αντίτιμον τών προς πόλινσιν δοθέντων εις αυτόν πραγμάτων. ‘Αφού δλοι μέ έγνατέλιπον τί νά κάμω ; Σέ φιλώ, θγίαινε. δ άδελφός σου

Κλεάνθης Ν. Τριαντάφυλλος

‘Επειτα έστήριξε τήν κήν του περιστρώφου στο μέτωπό του καί μέ μιά σφαιρά βρήκε τήν απολύτρωσι που ζητούσε.

‘Ο θάνατός του έλύπησε όλο τόν κόσμο τών θαυμαστών καί φίλων του. Καί πολλοί θυμήθηκαν τότε ένα χαρακτηριστικό τραγουδάκι του :

‘Εφές τό ψυχοσάββατο εδοχα μιά ψυχή,
Φτεροούγιας, φτεροούγιας ή δόλια μοναχή,
Κ’ ήθελε σώμα γιά νά βρη, νάρθη στον κόσμο πάλε,
Τής λέω «ελα μέσα μου !» κ’ άνοιγω τήν καρδιά
Καί τήν σφαλνώ... Μά πέρασα μιά άλλόκοτη βρα-
[δειά,
Γιατί δέν άφην’ ήσυχη ή μιά ψυχή τήν άλλη !

Πρό του τάφου του μίλησε ο Πρόεδρος της τότε ‘Ενώσεως τών Δημοσιογράφων’ Σιφανόπουλις. Καί ο επικήδειος του τελείωσε έτσι :

‘Η Ιστορία του ‘Ελληνικού Έθνους, του δ-
παιου ύπληρες κριταρέος στρατιώτου, δ άείμνητου
Κλεάνθη, θ’ άποκαρτηθ ή βραδυτέρον, άν περαινέ νά
καταταχθής μεταξύ τών εκλεκτών του ή τών συμπαθών θυ-
μάτων του !’

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Σέ περιμένο τ’ ουρανού εύλογημένο χιόνι
νά σρώσης κ’ άνθη άείρινα τά δόλιγμανα βουνά,
παρθενικά σκεπάζοντας τά πάντα πια ώς πέρα
μέσ στα θαμιά χαράματα καί μέσ στα δειλνά.

Νά κρύψης κάθε άσύμμετρο καί κάθε πέν άσχημίσει,
νά ύψώσης τ’ άσπρα τρούπια στους θόλους τών ναών,
ν’ άπλώσης τή γαλήνη σου επάνω από τις σιτιγες
νά κρεί άσες κροστιατίλο στους κλώνους τών δευτέρων.

Καί μέσ στον κάμπο τόν πλατύ, που θά γιορτάζη τότε,
τά κυπαρίσσια, τ’ άρχα καί πάντα θρηιείά,
θά γίνον άσπρα έράματα στοί σγ-
[χοισί τήν άχνα
καί θά σαλεύουν όμορφα μέ έστικιά
[χαρά.

Καί νάρθη τότε, άνοιγοντας πλατείε
[σο ώραία φτερά της
καί νά περάση ή πάναγνη καί σιωπηλή
[Ψυχή,
ένώ άπ’ τά ύψη άδιάκοπα θά πηφουν
[κάτου τ’ άνθια,
κ’ ένώ οι καρδιές θά ύψώνονται σέ
[ουράνια προσηυχή.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΚΥΛΛΩΝ

Στήν παραδοξοτάτη ‘Ιστορία τών Διασήμων Σκύλλων’, ο Ρισ-
μπούργκ άναφέρει τό εξής χαριτωμένο ανέκδοτο :

Στά μέσα του περασμένου αιώνου, κάποιος ύποδηματοκαθαρι-
στής, καταγόμενος από τήν ‘Ωβέρνην εσχματίσε μεγάλη παρουσία
χάρης στο εξής επιτηθειότατο τέχνασμα του : ‘Ο ύποδηματοκαθα-
ριστής αυτός είχε έγκατασταθεί μέ τό κασσελάκι του στη μέση της
γέφυρας του ‘Πόν-Νέφ’. ‘Ο σκύλλος του—γιατί είχε κ’ έναν έξυ-
πνότατο σκύλλο—γυμνασθείς καταλλήλως από τόν κύριό του, κυλιό-
ταν διαρκώς μέσ στις λάσπες, όταν δέ έβλεπε κανέναν διαβήτη νά
περνά τή γέφυρα, ώμοίωσε έναντιόν του, καί πέφτοντας επάνω
του του έλέρωσε τά παπούτσια του, γεμίζοντάς τα σκόνη καί λάσπες.

‘Ετσι οι πελάτες του πονηρού ύποδηματοκαθαριστή, έχρημα-
τιζαν καθημερινώς ‘σοφά’ μπρος στο κασσελάκι του, γιά νά τούς
καθαρίσει τά παπούτσια καί νά τούς τά έσοκονήσει. Καί κατ’ αυτόν
τόν τρόπο, ο κύριος του σκυλλού έκανε χονσές δουλειές...

‘Όταν δέ, μετά πάροδον τριών έτών, τό ‘κόλλο’ του άνεκαλύ-
φθη, ο πλούσιος πλέον ύποδηματοκαθαριστής, έπούλησε τό κασσε-
λάκι του καί έπέστρεψε στήν ‘Ωβέρνην όπου έζησε τόν ύπόλοιπο
βίο του ώς ραντιέρης !...

‘Η μαρκησία ντέ Κρεκν έλάτρευε τά σκυλλιά. Γι’ αυτό της ά-
ρεσε νά κινή συχνές εκδρομές στα περίχωρα τών Βεργουλλιών, όπου
καιοκοούσαν διάφοροι χωρικοί, οι όποιοι έξαιουκόντες τό έπάγγελ-
μά του κυνηγού έρεφαν κάθε είδους καί ρατσας σκύλλους.

Σέ μιά άπ’ τις εκδρομές της αυτές τήν συναδρασε καί ή γηραιά
θεία της πριγκηπίσσα ντ’ ‘Ελμπίφ, ήλικίας εξήντα περίπου έτών,
ή οποία έννούσιος, παρά τή μεγάλη της ήλικία, έξα-
κολουθούσε νά εινε φιλάρεσχη καί ύπερβολικά μα-
ταιώδης.

‘Η δού άριστοκρατίας δειθυθώσαν στήν κα-
λύβα ένός φτωχού κυνηγού, ο όποιος έπροθυμοποιή-
θηκε νά της πρηποτήση. ‘Αφού έγνεματίσθη, ή πριγκη-
πίσσα ντ’ ‘Ελμπίφ είτασε μέ τό ύπρησικό της
ύφος τό χωρικό νύ της ‘παρονοσία’ τά σκυλλιά της.
‘Ο κυνηγός ο’ τίκουσε καί έφώναξε άμέσως τούς σκυλ-
λους του.

— Αυτό εδώ, της είπε δείχνοντάς της ένα μικρό-
σσομο σκυλλάκι, εινε ‘ελαττωτικό’ ξέννο : Μπρέει καί
μεταρεί θανάμια ! Σέρει νά σάς πη τί χρονο έχουμε,
τί μίην, τί ήμερα ώς καί τί ώρα άκούα !...

— Εινε πράγματι θανάμιο σκυλλί ! είπε ή πριγκη-
πίσσα ένθουσιαισμένη. Μού άρέσι ! πολύ καί’ θα τό
παρω !... ‘Αν δέ μού τό χωρικός μάλιστα τώρα άπέ-
σας θά πού στο βαμυλέα νά σέ πετάξη από τις Βερ-
σαλλίες !...

‘Ο ατιχώς χωρικός στενοχρήσθηκε. Χωρίς νά
δέξη ώστόσο, διόλου τή στενωχώρα του έσπευσε νά
προσθήση :

— Εσχρητίστος, ‘Υψηλοτάτη... Τιμή μου νά σάς
τό χωρικό... Σέρει μάλιστα κ’ ένα σοφό άλλα πραγ-
ματα ! Μπρέει, π.χ., νά πη τήν ήλικία κάθε άνθρω-
που ! ‘Ιδού γιά νά πεισθήτε... Καίσορ ! ‘Ελα εώ !

Πές τήν ήλικία της κρείας !...

Αυτό έρεσε γιά νά γινή ή πριγκηπίσσα άνω - κάτω καί ν’ άλ-
λάξη άμέσως γνώμη.

— ‘Α !... τί βρομερό σκυλλί ειν’ αυτό ! φώναξε, φιλιθώροντας τό
άθωο τετραπόδο μέ μιά γενναία κλωσιά. ‘Εξω από δω !... Βγάλτε
τό άμέσως έξω από δω !... Θά λερώσει τό φόρμά μου !...

‘Ετσι ο χωρικός γλύτωσε τό σκυλλί του καί έδωσε ένα καλό μά-
θημα στήν ύπερσοπική πριγκηπίσσα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΛΟΓΟΚΡΗΣΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

‘Επί του βασιλικού καθεστώτους, στή Γαλλία, γινόταν ώς γνω-
στόν, άσπληροτάτη λογοκρισία επί όλων των φιλολογικών έργων,
τά όποια έπρόκειτο νά εκδοθύν σέ βιβλία.

‘Η λογοκρισία αυτή έξηρακίτο όχι μόνον έντελώς αούθαιρετα
άλλά, πολλές φορές, μέ τόν πιο έξωφρενικό τρόπο !

Νά ένα σχετικό παράδειγμα :

‘Ο θρησζόητος καγαίλλιριος ντ’ ‘Αγκεσσώ, είχε άπαγορευθεί
κατ’ άρχην τήν κυκλοφορία κάθε είδους μυθιστορημάτων, καί τόν ήθικότερο ν άκόμη, έ-
πειδή νομίσε ότι πάν δημοσίωμα της φαν-
τασίας άποτελοΰσε...βλν φριανν έναντιον του
Δημοιοργού του Πανιός ! Με τά πωλλά, καί
χωρίς στήν έμφύβιασ διαφώρον Ισχυρών προ-
σώπων, έπίσθη κάιοτε νά έπιτεργή έξαιρε-
τικώς στον άββα Πρεβώ, τόν συγγραφέα της
‘Μινόν Λεσκώ’, τήν έκδοσιν του μυθιστορη-
ματός του ‘Κλέβελαντ’. Καί τήν άδεια όμως
αυτή δέν τήν έχορήγησε παρά ύπό τόν όρο
ότι ο κυριώτερος ήρωας του μυθιστορηματος,
στο τελευταιο κεφάλαιο του έργου, θά... βα-
φριζόταν καθελικός !...

